

1. Is het echt waar, wat Jezus belooft?

'Als dát toch eens waar was... Dat zou toch wel helemaal het einde zijn,' denk je dan. Toch? Als je dat zo leest in vers 16: '... opdat de Vader u *alles* geve, wat gij Hem bidt in Mijn naam.' Alles! Je hoeft alleen maar te bidden, en dan te zeggen: 'In Jezus naam', en het gebeurt! Het lijkt wel een sprookje, waarin je een wens mag doen. Maar het gaat zelfs nog verder dan dat: het is niet één wens, nee: 'alles'!

Wat moeten we nou met die tekst? De praktijk van ons leven wijst toch uit, dat we heel veel dingen niet krijgen, waar we om gebeden hebben? Soms heel intensief, en jarenlang? Hoe zit dat dan? Het wordt allemaal nóg spannender, als je ziet dat het niet zomaar één keer is dat Jezus dit zegt. Nee, in deze hoofdstukken van Johannes komt het keer op keer terug. Hoofdstuk 14: 13: 'En wat gij ook vraagt in Mijn naam, ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde.' En hoofdstuk 14, vers 14: 'Indien gij Mij iets vraagt in Mijn naam, Ik zal het doen.'

En hoofdstuk 15, vers 7, we lezen ook die tekst: 'Indien gij in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u worden, het zal u ten deel vallen.' Het is dus niet zomaar een losse opmerking, maar een heel bewuste lijn die Jezus uitzet. Wat bedoelt Hij daar nu mee?



2. Eerste station: verbondenheid met Jezus

De verbondenheid met Jezus, dat is het eerste station. We hebben gelezen over de wijnstok en de ranken: de druivenplant, en de takjes, waar de druiventrossen aanhangen. Jezus zegt: 'Ik ben de wijnstok, de druivenplant, jullie zijn de takjes. En nu zullen er grote druiventrossen aan jullie gaan groeien, als jullie maar in Mij blijven, verbonden blijven met Mij, met de druivenplant, de wijnstok. Als die verbinding weg is, dan draag je ook geen vrucht.' Het beeld is eigenlijk zó duidelijk, dat je denkt: wat valt daar verder nog over te zeggen? Die verbinding met Jezus, die is als de navelstreng voor een ongeboren kindje, of als de luchtslang voor een duiker. Het is je levenslijn. Maar wat is dat nou, gewoon in de praktijk, die verbondenheid met Jezus? Ik denk, als ik die vraag zo neerleg, dat de meesten van ons zullen denken aan het gebed. Nietwaar? Het gebed, de intieme omgang met God. En Jezus is daarin de Middelaar, de brug, de priester die als het ware onze gebeden verder draagt, naar God toe. Het gebed, daar zit de diepste kern van die verbondenheid met Jezus. Wij zijn in onze tijd wat meer gevoelig geworden voor de beleving van die omgang met God. Voor wat het met je doet. Dat je in het gebed ook Gods liefde kunt ervaren. Ook muziek kan daar heel belangrijk bij zijn. Eigenlijk is dat iets heel moois, wat we in onze tijd ook weer een beetje terugvinden, de beleving. Het is nog niet zo heel lang geleden dat in zijn algemeenheid het christendom veel rationeler werd beleefd, hoewel er altijd wel stromingen zijn geweest die heel veel nadruk legden op die persoonlijke, warme omgang met de Here. Daar ligt dus wel de kern, in die intieme relatie, het gebed.

Tegelijk, als we dit bijbelgedeelte goed lezen, dan merken we dat die verbondenheid nog veel meer aspecten heeft. Als het alleen blijft bij die persoonlijke, intieme omgang met God, dan is dat een te smal spoor. Hoe gaat de Meester, om met ons, als Zijn volgelingen? Een paar dingen. Naast het gebed gaat het ook om de woorden van Jézus. Vers 3: 'Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb, blijft in Mij, gelijk Ik in u.' Het is het woord van Jézus, waardoor de relatie op gang gekomen is. Het is Zijn woord van genade, van vrijspraak, van nieuw leven, waardoor wij tot Hem mogen komen. De relatie met Hem begint niet met het gebed. Nee, Hij is ons voor. Hij heeft al gesproken. Waar begint de relatie met Hem? Uiteindelijk bij de Bijbel, bij de woorden die Hij spreekt. In vers 7 zegt Hij: 'Indien Gij in Mij blijft en Mijn wóórden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u worden.' Dus de woorden van Jezus roepen het gebed op als antwoord. Gebed en het lezen uit de Bijbel horen altijd bij elkaar. Ik kwam een uitspraak tegen van een oude Engelse prediker, die zei: 'Als wij als mensen er niets om geven wat God tot ons te zeggen heeft in Zijn Woord, zou God er dan wel om moeten geven wat wij tot Hem te zeggen hebben in het gebed?' Als wij geen aandacht besteden aan Zijn woorden, waarom zou Hij dan wel aandacht moeten besteden aan onze woorden? Dus die verbondenheid met Jezus is breder dan het gebed. De Bijbel is even centraal. En ik noem nog iets: gehoorzaamheid. Vers 10: 'Indien gij Mijn geboden bewaart, zult gij in Mijn liefde blijven.' En vers 14: 'Gij zijt Mijn vrienden, indien gij doet wat Ik u gebied.' We kunnen bidden en we kunnen uit de Bijbel lezen, maar als we er niets mee doen, dan hapert die verbondenheid met Jezus. Als we niet eerlijk zijn in ons werk, in ons zakendoen, of in de contacten met collega's, of met onze familie, als we onze eigen zin doen op het gebied van relaties, als we ons niets aantrekken van het milieu, van de schepping die God heeft gegeven, dan raakt die verbondenheid geblokkeerd. Dan stopt er iets.

Gebed, de Bijbel, gehoorzaamheid, en er is nog iets: dat is de liefde voor de ander. Vers 12: 'Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.' En vers 17: 'Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt.' Het kan niet zo zijn, dat je helemaal opgaat in je relatie met Christus, en daarin je diepste vreugde vindt, maar je laat de ander links liggen. Dat kan niet! De liefde voor de ander, dat heeft alles te maken met de gemeente: dat je christen bent samen met anderen, als één groot gezin. Maar het heeft ook te maken met de mensen buiten de gemeente. Jezus zocht het hart van ieder mens. En als we in verbondenheid met Hem leven, dan kunnen wij niet met een boog om anderen heenlopen. Ook dan komt er een verstopping in de luchtslang naar boven.

De verbondenheid met Christus, die raakt dus ons hele leven, ons hele bestaan. Door gebed en door de Bijbel, door de gehoorzaamheid, de navolging van Christus en ook door de liefde voor anderen heeft die verbondenheid met Hem uitwerking in ons hele leven. En zo ontwikkelen we steeds meer *feeling* voor wat Zijn wil is, wat Hij met ons voorheeft. Die relatie met Jezus is niet meer een dienstverband, nee, Hij zegt: 'Ik noem jullie geen slaven meer, nee, jullie zijn Mijn vrienden geworden!' Het is alsof je als medewerker in een zaak bent gekomen, maar doordat je zo intensief met de eigenaar van de zaak optrekt, ontwikkelt zich een partnerschap, een vriendschap. Dan ga je anders kijken. Dan zijn de doelen van de baas ook jouw doelen geworden. Dan ga je delen in de missie.

3. Tweede station: onze roeping

Dat brengt ons bij het tweede station: de roeping waarmee Jezus ons roept. Vers 16: 'Niet gij hebt Mij, maar *Ik heb u uitgekozen en u aangewezen*, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles zou geven, wat gij Hem bidt in Mijn naam.' Jezus schakelt ons in in Zijn reddingswerk. Daar loopt die verbondenheid op uit, dat we als het ware partners mogen worden in Zijn heilzame missie op deze aarde. Hij is het Zelf, die ons erop uitstuurt om vrucht te dragen. Wat is dat, vrucht dragen? Nou, vult u maar in: mensen helpen, mensen ondersteunen, dienen, troost brengen waar verdriet is, mensen helpen om God te vinden, mensen van dienst zijn die willen leren de Bijbel te lezen en te bidden. Vrucht dragen, dat is alles waarmee je God dient en mensen dient. Jezus kwam op aarde om mensen te redden, om mensen te verlossen van zonde en kwaad, en Hij zegt: 'Daarvoor heb Ik ook jou aangesteld, om in die missie mee te doen.'

Alsof je baas, die je vriend geworden is, tegen je zegt: 'Joh, ik zou jou graag zien als mijn vertegenwoordiger voor Zuidwest-Nederland.' En wat zegt zo'n werkgever er dan achteraan? 'Ja, dat vind je misschien nog wel een grote verantwoordelijkheid, maar doe het maar! Ik zie het zitten met je! En vraag maar rustig, alles wat je nodig hebt, ik zorg ervoor. Je krijgt een auto van de zaak, een laptop heb je ook nodig in dit werk, een ipad en een iphone, ik zal zorgen dat je goed materiaal en folders hebt om mee te nemen en te laten zien, en ik geef je visitekaartjes mee met mijn naam erop, de naam van de zaak.'

4. Nu wordt duidelijk wat Jezus bedoelt!

En nu, via die twee stations van verbondenheid en roeping, komen we weer terug bij het gebed. Nu gaan we aanvoelen wat Jezus bedoelt! Bidden, dat is niet je wensen opsommen bij een toverfee. Zoals wij vroeger een plaatje hadden van Piggelmee en het tovervisje. Elke keer weer ging Piggelmee naar het strand, om iets aan het tovervisje te vragen, en dan – ploem- stond het er weer.

Bij het eerste station leerden we vanmiddag, dat ons gebed staat in die bredere verbondenheid met Christus. En dan gaan we aanvoelen wat Hij graag wil. We gaan bidden in lijn met Zijn bedoelingen. En bij het tweede station leerden we, dat ons gebed staat in het kader van Zijn opdracht, Zijn doel met ons leven. Dat betekent dus dat gebeden die van dat doel afleiden, niet zullen worden verhoord. Wij weten dat niet altijd, maar Hij weet het wel. Als je als vertegenwoordiger vraagt om een mooi zwembad in je tuin, dan is het maar de vraag wat je baas ervan vindt. Kijk, misschien heb je wel een mooie auto nodig om je werk goed te doen, maar een zwembad... En het kan ook zijn dat je baas je laat rijden in een oud autootje, om je te leren zó je werk te doen, dat mensen door jóú overtuigd worden, en niet door je auto.

Jezus Zelf heeft ons geroepen, Hij Zélf heeft ons gezonden, om ons in te schakelen in Zijn reddingswerk, natuurlijk geeft Hij ons dan alles wat wij daarvoor nodig hebben! En als Hij bepaalde dingen niet geeft, waar wij om vragen, dan is dat omdat Hij daar een bepaalde bedoeling mee heeft. Maar u voelt het principe. Jezus heeft ons op pad gestuurd in deze wereld. En Hij zegt: 'Als je wat nodig hebt, ga maar naar de Vader, en zeg dat je komt in Mijn naam. Ik heb je immers op pad gestuurd. En dan zál Hij je geven wat je nodig hebt!' Het antwoord op ons gebed, dat is dus niet: 'Nee, behalve als je heel lang gaat bidden of zo.' Het antwoord op ons gebed, dat is: 'Ja, tenzij...' Gods

grondhouding, als wij bij Hem komen met ons gebed, is positief! Om het maar eens zo te zeggen: Hij heeft er net zo goed als wij belang bij, dat ons leven tot bloei komt, tot vrucht. Als wij verbonden zijn met de Here Jezus, dan delen wij als het ware het zelfde belang. Alleen: God is hoger dan wij. Hij overziet wat wij niet kunnen overzien. Juist met het oog op die vrucht in ons leven zal Hij niet alle gebeden verhoren. Hij is de landman, de wijnboer, die ook de druivenplant snoeit, zodat er nog méér vrucht komt.

Soms worden gebeden niet verhoord, soms heel anders dan wij dachten, moeilijker, ingewikkelder, langzamer, of juist veel sneller, maar altijd is er dat partnerschap, of in de woorden van Jezus Zelf, die diepe vriendschap.

Vriendschap met de Here Jezus. Iemand die werkelijk zo'n intense band had met Zijn Verlosser was George Müller, een evangelist uit de 19^e eeuw, afkomstig uit Duitsland, later geëmigreerd naar Engeland. Müller maakte een keer een reis naar Amerika, om daar een serie evangelisatie-bijeenkomsten te houden. Maar toen het schip in de buurt van Newfoundland kwam, was er daar een potdichte mist. Er was nog geen radar in die tijd, dus het schip kon maar héél langzaam varen. De kapitein stond op de brug, en opeens voelde hij dat er iemand op zijn schouder tikte. Het was George Müller. 'Kapitein,' zei hij, 'ik kom u vertellen dat ik aanstaande zaterdagavond moet spreken in Quebec.'

'Dat is onmogelijk,' zei de kapitein. Het was toen woensdag en hij wist dat het niet kon.

'Misschien lukt het uw schip niet', zei George Müller, 'maar ik heb in vijftig jaar nog nooit een belofte gebroken.'

'Ik zou u graag helpen,' zei de kapitein. 'Maar ik sta machteloos! Wat kan ik doen?'

Het antwoord van George Müller was verrassend: 'Wilt u samen met mij naar beneden gaan, naar de kamer waar de zeekaart ligt, en zullen we daar dan samen bidden?'

De kapitein keek hem aan en dacht: 'Deze mijnheer is echt gek.' Hij zei: 'Heeft u wel gezegd hoe ontzettend dicht die mist is?'

'Nee', zei Müller, ik kijk niet naar de dichtheid van de mist, maar mijn oog is gericht op de levende God, die alle omstandigheden in mijn leven onder Zijn bestuur heeft.'

Müller knielde neer en bad een heel eenvoudig gebed. De kapitein dacht: 'Nou, zo zouden ze op de zondagsschool ook kunnen bidden, wat een kinderlijk gebed.'

George Müller zei ongeveer dit: 'O Here, als U het ook wilt: laat deze mist dan alstublieft binnen vijf minuten optrekken.

U weet van de afspraak in Quebec, die afspraak waar U Zelf voor gezorgd hebt. Ik geloof dat het Uw wil is dat ik daar moet zijn.' Toen was hij klaar en de kapitein, die wel een gelovig kerkganger was, wilde ook nog een gebed uitspreken. Maar Müller legde zijn hand op zijn schouder.

'U hoeft niet te bidden. Ten eerste denk ik dat u niet gelooft dat God u zal verhoren. En ten tweede heeft God ons gebed al verhoord, het is niet meer nodig om te bidden.' Ze gingen kijken, en wat bleek? De mist was totaal verdwenen!

Vijf weken later voer dezelfde kapitein op dezelfde plaats. Weer was er een evangelist aan boord. Nu niet George Müller, maar Charles Inglis. De kapitein vertelde hem het hele verhaal. Hij zei: 'Tot dan toe was ik gewoon een christen. Maar dat moment, dat heeft mijn hele kijk op God en geloof totaal veranderd. Nu weet ik wat het betekent dat we een levende God dienen!'

Intense verbondenheid met Jezus en partnerschap in Zijn reddingswerk. Vriendschap met Hem. Dat is de basis voor ons gebed. Als we in Zijn naam bij God komen, dan is het antwoord: 'Ja, tenzij...' Als je het zó ziet, is het dan eigenlijk niet heerlijk om te mógen bidden? Amen.